

# Daniels bok – nummer etthundranitton

*Den profetiska betydelsen av historiska vägmarkeringar: att förstå de sista dagarna genom biblisk symbolik*

Jeff Pippenger  
2024-03-06

De etthundrafyrtiofyra tusen framställs såsom dem som renas av Förbundets Budbärare, och den stora skaran framställs genom martyrskapets vita kläder. Den första av de två heliga tidsperioderna i de sista dagarna identifierar verket av den budbärare som bereder vägen för Förbundets Budbärare, och den andra perioden framställer Elias verk. Den första perioden framställer den undersökande domen över de levande inom det laodiceiska adventismen, och den andra perioden framställer den verkställande domen över det moderna Rom.

”Tecknet” att fly städerna i de sista dagarna har missförstått av det laodiceiska adventismen. Syster White upplyser oss om att Jerusalems förstörelse från år 66 till 70 e.Kr. utgör en illustration av varningstecknet för Guds folk i de sista dagarna.

”Tiden är inte långt avlägsen, då vi, liksom de första lärjungarna, skall tvingas att söka en tillflykt på öde och ensliga platser. Såsom Jerusalems belägring av de romerska härarna var signalen till flykt för de judéiska kristna, så kommer vårt folks maktövertagande genom förordningen som verkställer det påvliga sabbatsbudet att vara en varning för oss. Då kommer tiden att ha kommit att lämna de stora städerna, som en förberedelse för att lämna de mindre för avskilda hem på undangömda platser bland bergen.” Testimonies, band 5, 464.

Belägringen av Jerusalem, vilken var tecknet att fly, var den första belägring som leddes av Cestius. Cestius representerade därför ett hot som tillfälligt avlägsnades, ty sedan han väl hade inlett belägringen drog han sig därefter på ett gåtfullt sätt tillbaka, och historiker har aldrig kunnat fastställa hans skäl till att göra så.

”Sedan romarna under Cestius hade omringat staden, avbröt de oväntat belägringen, när allt tycktes gynnsamt för ett omedelbart anfall.” Den stora striden, 31.

Under 1880- och 1890-talen lade senator Henry W. Blair från New Hampshire fram en rad lagförslag i kongressen med syfte att fastställa söndagen som nationell vilodag. Dessa lagförslag benämndes allmänt ”Blairs söndagslagförslag”. Senator Blair var en stark förespråkare för att hålla söndagen som en dag för vila och religiös gudstjänstutövning. Han menade att en gemensam vilodag skulle få positiva moraliska och sociala verkningar för det amerikanska samhället. Även om hans ansträngningar vann visst stöd, särskilt från religiösa grupper, mötte de också motstånd, däribland farhågor rörande åtskillnaden mellan kyrka och stat.

Detta var det första försöket att genomdriva söndagslagstiftning i historien om vilddjuret från jorden, vilket var bestämt att tala såsom en drake när det slutligen kommer att anta en söndagslag. Det var denna serie av Blair-lagförslag som A. T. Jones, en av budbärarna vid

Generalkonferensens sammanträde 1888, gick in i kongressens salar och så värtaligt motsatte sig. Efter några försök förlorade senator Blair drivkraften i sitt arbete för en nationell vilodag. I direkt samband med denna historia, och de konsekvenser som en nationell vilodag (söndag) innebär, kan den historiska dokumentationen av Ellen Whites råd granskas.

Det som framkommer vid en granskning av hennes varningar angående söndagslagen är allvarligt och i stor utsträckning missförstått inom laodiceisk adventism. I sammanhanget av att man måste vara ute ur städerna skrev hon, i det just citerade avsnittet, att ”det kommer då att vara tid att lämna de stora städerna, såsom en förberedelse för att lämna de mindre och bosätta sig i avskilda hem på ensliga platser bland bergen.” Hon undervisade upprepade gånger att Guds folk behövde bo på landet, men hennes råd i frågan om lantliv före 1888 placerar hennes anvisning att lämna städerna i sammanhanget att Guds folk inom en nära framtid skulle behöva lämna städerna. Efter 1888 avvek hon i sina skriftliga anvisningar angående lantliv aldrig från rådet att vi redan borde vara ute ur städerna.

De lagförslag om en nationell vilodag, lagda av Blair, som framträdde i historien, var ”tecknet” att lämna städerna; och fastän Blairs lagförslag förlorade den kraft och det momentum som krävdes för att fullborda uppgiften och drog sig tillbaka in i historiens mörker, hade ”tecknet” att fly redan givits. Det hade givits vid den historiska vägmärken för den första belägringen, den som fördes av Cestius. Den snart kommande söndagslagen framställs genom Titus belägring, och om några laodiceiska adventister fortfarande befinner sig i städerna när den belägringen kommer, kommer de att dö tillsammans med de ogudaktiga.

Det finns två profetiska tidsperioder i de sista dagarna. De skiljs åt av den snart kommande söndagslagen. Den första perioden är den undersökande domen över de levande inom det laodiceiska adventismen, och den andra perioden är den verkställande domen över Roms sköka. Dessa två perioder illustreras gång på gång, ty det är i dessa två perioder som liknelsen om de tio jungfrurna uppfylls in i minsta bokstav, såsom den gjorde i den milleritiska historien. Dröjsmålstiden i liknelsen är dröjsmålstiden i Habackuks andra kapitel, så de två perioder vi betraktar illustrerades också av Habackuks andra kapitel. Liknelsen om de tio jungfrurna och Habackuks andra kapitel uppfylldes in i minsta bokstav i den milleritiska historien, och när detta skedde uppfylldes också Hesekiels tolfte kapitel, verserna tjugoett till tjugoåtta.

De sista åtta verserna i Hesekiels tolfte kapitel identifierar en tid då ”varje syns verkan” skall fullbordas, vid en tid då Gud inte längre skulle ”förlänga” sina syner. De två historiska perioder som så ofta upprepas och som identifierar den undersökande domen över de levande i laodiceisk adventism, och den verkställande domen över skökan Tyrus, utgör den profetiska period då varje syn i Bibeln når sin fullkomliga och slutliga uppfyllelse. Under den perioden blir de etthundrafyrtiofyra tusen stadfästa, och de representerar den skara som inte dör utan lever till dess Kristus återvänder. I Lukas tjugoförsta kapitel identifierar Kristus ett ”tecken” som visar när den generationen har anlänt.

I de två historiska skeenden som representeras av ”tecknet” att fly, sådana de framställs av Kristus i samband med förödelsens styggelse, utmärks två tidsperioder, och deras början och slut har ett

”tecken” vid periodens början och ”tecken” vid dess slut. Det ”tecken” som Kristus identifierade som representativt för den sista generationen, vilken skulle leva tills Han kom på himlens skyar, är beviset för att vi nu befinner oss i den sista generationen av jordens historia.

I Lukas, kapitel tjugooett, identifierar Jesus historien från de tre och ett halvt åren av bokstavliga Jerusalems nedtrampande och förstöring från år 66 till år 70, ända fram till slutet av de tre och ett halvt åren då det andliga Jerusalem trampades ned, vilka började år 538 och slutade år 1798.

Och när ni får se Jerusalem omringat av härar, då vet att dess förödelse är nära. Då må de som är i Judeen fly till bergen, och de som är mitt i staden bege sig därifrån, och de som är ute på landsbygden må inte gå in i den. Ty detta är hämnens dagar, då allt som är skrivet skall uppfyllas. Men ve dem som är havande och dem som ger di, i de dagarna! Ty det skall bli stor nöd i landet och vrede över detta folk. Och de skall falla för svärdsegg och föras bort i fångenskap till alla nationer; och Jerusalem skall trampas ner av hedningarna, till dess att hedningarnas tider har blivit fullbordade. Lukas 21:20–24.

Hedningarnas ”tider”, då Jerusalem förtrampas, står i plural, eftersom det betecknar förtrampandet av det bokstavliga Jerusalem, som upphörde år 70, och förtrampandet av det andliga Jerusalem, som upphörde år 1798. Hedningarna representerar både hedendom och påvedöme, och det är dessa två makter som utgör ämnet för synen i frågan i Daniels åttonde kapitel, som lyder: ”Hur länge?”

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur länge gäller synen om det dagliga offret och den förödelsens överträdelse som överlämnar både helgedomen och härskarorna åt att trampas under fötterna? Daniel 8:13.

”hedningarnas tider” i Lukasevangeliet kapitel tjugooett syftar på de två tusen fem hundra tjugio åren av Guds hämnd över det norra riket, vilka började år 723 f.Kr. och avslutades år 1798. År 538 markerar då syndens människa stod på helig plats och förkunnade att han var Gud, och delade därmed perioden i två lika delar om ett tusen två hundra sextio år. Den andra perioden om ett tusen två hundra sextio år är samma historia som anges avslutas i Lukasevangeliet kapitel tjugooett, vers tjugofyra, när ”hedningarnas tider” fullbordades. I den historiska framställning som Jesus anger för sina lärjungar för vers tjugofyra det vittnesbörd som gavs åt lärjungarna fram till ”ändens tid” år 1798. Därifrån börjar Jesus ange de ”tecken” som är förbundna med millerrörelsen.

Och tecken skall visa sig i solen och i månen och i stjärnorna; och på jorden skall folken gripas av ångest och rådlöshet vid havets och vågornas dån. Människor skall förgås av skräck och i väntan på det som skall komma över jorden; ty himlens krafter skall skakas. Och då skall man få se Människosonen komma i ett moln med makt och stor härlighet. Men när detta börjar ske, så res er upp och lyft era huvuden, ty er återlösning närmar sig. Luk. 21:25–28.

Jesus säger att ”tecken skall visa sig”, och Han identifierar dem som tecken i solen och månen och i stjärnorna, folkens nöd, himlens makter som skakas, och sedan kommer Människosonen i ett moln. Alla dessa ”tecken” uppfylldes i den milleritiska historien.

”Profetian förutsäger inte bara sättet för och syftet med Kristi ankomst, utan framlägger också tecken genom vilka människor skall veta när den är nära. Jesus sade: ’Och tecken skola ske i

solen och i månen och i stjärnorna.' Luk. 21:25. 'Solen skall förmörkas, och månen skall icke giva sitt sken, och stjärnorna skola falla från himmelen, och makterna som äro i himlarna skola varda skakade. Och då skola de få se Människosonen komma i skyarna med stor makt och härlighet.' Mark. 13:24–26. Uppenbararen beskriver sålunda det första av de tecken som skall föregå den andra återkomsten: 'Och det blev en stor jordbävning; och solen blev svart såsom en sorgdräkt av hår, och hela månen blev såsom blod.' Upp. 6:12.

"Dessa tecken bevitnades före öppnandet av det nittonde århundradet. Till uppfyllelse av denna profetia inträffade år 1755 den mest fruktansvärda jordbävning som någonsin har blivit upptecknad...."

"Tjugofem år senare visade sig nästa tecken som nämns i profetian – solens och månens förmörkelse. Det som gjorde detta desto mer slående var det faktum att tiden för dess uppfyllelse hade blivit tydligt angiven. I Frälsarens samtal med sina lärjungar på Olivberget, efter att ha beskrivit den långa prøvotiden för församlingen – de 1260 åren av påvlig förföljelse, om vilken Han hade lovat att vedermodan skulle förkortas – nämnde Han sålunda vissa händelser som skulle föregå Hans ankomst och fastställde tiden då det första av dessa skulle bevitnas: 'I de dagarna, efter den vedermodan, skall solen förmörkas och månen skall inte ge sitt sken.' Mark. 13:24. De 1260 dagarna, eller åren, slutade år 1798. Ett kvartssekel tidigare hade förföljelsen nästan helt och hållet upphört. Efter denna förföljelse skulle, enligt Kristi ord, solen förmörkas. Den 19 maj 1780 gick denna profetia i uppfyllelse...."

"Kristus hade befallt sitt folk att vaka efter tecknen på hans återkomst och att glädja sig, när de skulle få se sin kommande Konungs kännetecken. 'När detta börjar ske', sade han, 'så räta på er och lyft upp era huvuden, därför att er återlösning närmar sig.' Han pekade sina efterföljare på vårens knoppande träd och sade: 'När de redan slår ut, ser ni och förstår av er själva att sommaren redan är nära. Så också ni: när ni ser detta ske, så vet att Guds rike är nära.' Luk. 21:28, 30, 31." The Great Controversy, 304, 306–308.

Den trefaldiga tillämpningen av de tre Rom identifierar att i den hedniska Roms och därefter det påvliga Roms nedtrampande av Jerusalem, representerades det moderna Roms nedtrampande av helgedomen och härskaran av en period om antingen ett tusen två hundra sextio dagar (det hedniska Rom), eller ett tusen två hundra sextio profetiska år (det påvliga Rom). De symboliska ett tusen två hundra sextio dagarna (fyrtiotvå månader), som identifierar perioden för det moderna Roms förföljelse av Guds trogna folk, kommer för varje period att åtföljas av ett enda "tecken" som identifierar flykttiden för de trogna i den perioden. Var och en av de tre perioderna avslutas med en manifestation av flera "tecken", inte ett enda "tecken" såsom vid periodens början.

"Det är vid midnatt som Gud uppenbarar sin makt till befrielse för sitt folk. Solen visar sig och lyser i sin kraft. Tecken och under följer hastigt efter varandra. De ogudaktiga betraktar skådespelet med skräck och häpnad, medan de rättfärdiga med högtidlig glädje ser tecknen på sin befrielse. Allt i naturen tycks ha rubbats ur sin ordning. Strömmarna upphör att flyta. Mörka, tunga moln stiger upp och drabbar samman med varandra. Mitt i den vredgade himlen finns ett klart rum av obeskrivlig härlighet, varifrån Guds röst hörs likt dånet av många vatten och säger: 'Det har skett.' Uppenbarelsesboken 16:17." Den stora striden, 636.

Tidsperioden för den verkställande domen över den romerska skökan börjar med uppresandet av det baner som visar att Guds andra hjord, som fortfarande befinner sig i Babylon, bör fly. Den perioden slutar med ”tecken och under”. Den perioden börjar med ”den andra rösten” i Uppenbarelseboken kapitel arton, och den slutar med Guds röst. Naturligtvis är den första och den andra rösten i Uppenbarelseboken kapitel arton Kristi röst. Den första rösten anger början på den undersökande domen över den levande laodiceiska adventistförsamlingen, och den andra rösten anger slutet på den perioden, men markerar också början på den verkställande domen över den romerska skökan.

Den fullständiga historien styrs av den vecka i vilken Kristus bekräftade förbundet, och den snart kommande söndagslagen förebildas som den mellersta vägmärket, sådan den förebildas av korset. Båda historierna bär Alpha och Omegas signatur, ty början och slutet i vardera historien representeras av Guds röst. De representerar också sanningen, ty det mellersta vägmärket är söndagslagens uppror, och det hebreiska ordet ”sanning” bildades med det hebreiska alfabetets första, trettonde och sista bokstav. Den första rösten i Uppenbarelsebokens artonde kapitel är Kristi röst, den sista rösten är Guds röst, och rösten i mitten, som också är Guds röst, är också den punkt där den trettonde bokstavens uppror representeras av jorddjuret som ”talar” såsom en drake, såsom det framställs i Uppenbarelsebokens TRETTONDE kapitel.

Fanan vid den snart kommande söndagslagen representerar ”tecknet” att fly för Guds trogna, men den fastslår också att början av den profetiska period som avslutas med att fanan lyfts upp också måste ha ett ”tecken”. Detta ”tecken” är det som Jesus identifierar som bevis för att planeten jordens sista generation har anlänt. I Lukas kapitel tjugooett frågar lärjungarna vad Kristus menade när Han angav att templet skulle komma att förstöras.

Och de frågade honom och sade: Mästare, när skall då detta ske? och vad blir tecknet när detta kommer att hända? Luk. 21:7.

Jesus börjar därefter ange den historia som leder fram till år 70, då templet och staden skulle förstöras, och fortsätter fram till vers tjugofyra, där Han anger när hedningarnas ”tider” skulle fullbordas.

Och de skall falla för svärdsegg och föras bort i fångenskap till alla nationer; och Jerusalem skall trampas ned av hedningarna, till dess att hedningarnas tider har fullbordats. Lukas 21:24.

Föreställningen att denna vers syftar på det bokstavliga Jerusalem bygger på den katolska teologiska dårskap som kallas futurism, vilken tillämpar det symboliska bokstavligt och förlägger profetiornas uppfyllelse uteslutande till världens ände. Angreppet på den rätta tillämpningen av denna vers har varit en av Satans främsta angrepp genom hela läsningen av Nya testamentet. Det bokstavliga Jerusalem upphörde att vara symbolen för det profetiska Jerusalem på Kristi tid, när den bokstavliga profetian förändrade den andliga tillämpningen. Denna uppenbarelse var en viktig lära som aposteln Paulus fastställde. Jerusalems nedtrampande identifierar de ett tusen två hundra sextio åren av påvligt mörker från år 538 till 1798.

Men förgården som är utanför templet skall du lämna åsido och inte mäta; ty den är given åt hedningarna, och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtiotvå månader. Uppenbarelseboken 11:2.

Profetians Jerusalem upphörde vid korset att vara symbolen för den utvalda staden.

”Hur många finns det inte som menar att det vore gott att beträda det gamla Jerusalems mark och att deras tro i hög grad skulle stärkas genom att besöka skådeplatserna för Frälsarens liv och död! Men det gamla Jerusalem kommer aldrig att bli en helig plats förrän det renas genom den luttrande elden från himlen.” Review and Herald, 9 juni 1896.

När Jesus i vers tjugofyra hade fört lärjungarna fram till ändens tid år 1798, introducerade han därefter den milleritiska tiden, då den första ängels budskap trädde in i historien.

Och tecken skola visa sig i solen och i månen och i stjärnorna, och på jorden skola hednafolken gripas av ångest och rådlöshet vid havets och vågornas dån. Människor skola förgås av fruktan och i väntan på det som skall komma över jorden; ty himlens makter skola skakas. Och då skola de få se Människosonen komma i en sky med makt och stor härlighet. Men när detta börjar ske, då resen eder upp och lyften edra huvuden, ty eder återlösning nalkas. Lukas 21:25–28.

De tecken som inledde milleriternas historia uppfylldes i överensstämmelse med Guds Ords aldrig svikande kraft.

”Tecknena i solen, månen och stjärnorna har gått i uppfyllelse.” Review and Herald, 22 november 1906.

Vi kommer att fortsätta med Lukas tjugoförsta kapitel i nästa artikel.

”Den 16 december 1848 gav Herren mig en syn av himlens makters skakning. Jag såg att när Herren sade ”himmel”, då han gav de tecken som är nedtecknade hos Matteus, Markus och Lukas, menade han himmel, och när han sade ”jord” menade han jord. Himlens makter är solen, månen och stjärnorna. De råder i himlarna. Jordens makter är de som härskar på jorden. Himlens makter skall skakas av Guds röst. Då skall solen, månen och stjärnorna flyttas ur sina platser. De skall inte förgås, utan skakas av Guds röst.

”Mörka, tunga moln drog upp och stötte samman med varandra. Atmosfären delade sig och rullade tillbaka; sedan kunde vi blicka upp genom det öppna rummet i Orion, varifrån Guds röst kom. Den heliga staden skall komma ned genom detta öppna rum. Jag såg att jordens makter nu skakas och att händelserna kommer i ordning. Krig och rykten om krig, svärd, hungersnöd och pest är de första som skakar jordens makter; därefter skall Guds röst skaka solen, månen och stjärnorna, och även denna jord. Jag såg att skakningen av makterna i Europa inte är, såsom några lär, himlens makters skakning, utan de vredgade nationernas skakning.” Early Writings, 41.